

Jozue i Jezus

Jozue to jedna z najbardziej niezwykłych postaci w Starym Testamencie. Czasy, w których żył, były z pewnością jednym z najbardziej dramatycznych okresów w doświadczeniu Izraela. Istnieje wiele analogii i porównań między Jezusem i tym, jak wybawia nas od grzechu a Jozuem i tym, jak pomaga ludowi podbić ziemię Kanaan: spojrzymy teraz tylko na niektóre z nich. Być może nie przekonają was wszystkie wątki, które kładę przed wami, lecz chcę jedynie przedstawić wam kilka spostrzeżeń do przemyślenia. Być może zechcecie rozwinąć je dla siebie samych podczas rozważania Księgi Życia.

1. Jozue, jak reszta jego pokolenia, został wywołany z Egiptu (Wj 4,22-23) pod przewodnictwem Mojżesza i ta misja ratunkowa dała mu nowe życie. Wiele lat później prorok Ozeasz spojrzął wstecz na to wydarzenie i stwierdził, że Bóg ratował z Egiptu swoje dzieci (patrz Oz 11,1). W cudowny sposób Pismo nawiązuje do proroctwa Ozeasza, pokazując jego spełnienie. Tuż po narodzeniu Jezus został zabrany do Egiptu i został wyprowadzony stamtąd, gdy Bóg uznał, że nastał odpowiedni czas: „On [Józef] wstał, wziął w nocy dziecię i jego matkę i udał się do Egiptu; tam pozostał aż do śmierci Heroda. Tak miało się spełnić słowo, które Pan powiedział przez proroka: Z Egiptu wezwałem syna mego” (Mt 2,13-15). W ten sposób Nowy Testament łączy Jezusa z wydarzeniami, które działy się wcześniej i zapowiadały jego doświadczenia.
2. Imiona Jezus i Jozue znaczą dokładnie to samo: Jozue po hebrajsku, a Jezus po grecku znaczy „Jahwe zbawia”. Ich imiona pokazują, jaki był cel ich życia. Przez Jozuego Bóg wybawił naturalnego Izraela, a przez Jezusa wybawił od grzechu i śmierci duchowy odpowiednik narodu, czyli nas.
3. Jozue wprowadził swój lud do ziemi obiecanej, czynił cuda mocą Bożą, został ochrzczony (w przenośni) w rzece Jordan, został pochowany bez ceremonii, modlił się do Boga za Jego lud, wybrał dwunastu ludzi, żeby kierowali ludem; i nie ma żadnych zapisów o grzesznych czynach Jozuego. Już czujemy, jak podziw zapiera nam dech w piersi!
4. Jozue, tak jak Jezus, mógł wzywać legiony aniołów: „Gdy Jozue przebywał blisko Jerycha, podniósł oczy i ujrzał przed sobą męża z mieczem dobytym w rękę. Jozue podszedł do niego i rzekł: «Czy jesteś po naszej stronie, czy też po stronie naszych wrogów?» A on odpowiedział: «Nie, gdyż jestem wodzem zastępów Pańskich i właśnie przybyłem». Wtedy Jozue upadł twarzą na ziemię, oddał mu pokłon i rzekł do niego: «Co rozkazuje mój pan swemu słudze?» Na to rzekł wódz zastępów Pańskich do Jozuego: «Zdejm obuwie z nóg twoich, albowiem miejsce, na którym stoisz, jest święte». I Jozue tak uczynił” (Joz 5,14-15) – i tym samym stał się ich „wodzem zbawienia”, tak jak Jezus jest nim dla nas (Hbr 2,10).
5. Gdy Jozue na polecenie Mojżesza zniszczył wroga, czyli Amalekitów, Bóg powiedział Mojżeszowi (Wj 17,14 BG): „Wpisz to dla pamięci w księgi, a włóż to w uszy Jozuego, że pewnie wygładzę pamiętkę Amaleka pod niebem” (pierwsza wzmianka

w Biblii o pisaniu). Zostało to zapisane, aby Jezus (nowotestamentowy Jozue) rozumiał, jak ważne dla Boga jest to, żeby zostały zniszczone wszelkie formy przeciwstawiania się Jego zamiarowi. On bowiem zamierza zniszczyć grzech w wszystkich jego postaciach (patrz 1 Kor 15,54-57).

6. Jozue „nie oddalał się z wnętrza namiotu”, Jezus natomiast był zawsze w łączności ze swoim Ojcem: „Ja i Ojciec jedno jesteśmy” – mawiał.
7. Po przeprowadzeniu zwiadu w Ziemi Obiecanej, Jozue rozdarł swoje szaty, natomiast szaty Jezusa, gdy został przemieniony, były białe i lśniące.
8. Księga Liczb 27,15-23 („Który by na jej czele wychodził i wracał, wyprowadzał ich i przyprowadzał, by społeczność Pana nie była jak stado bez pasterza”, w.17.), pokazuje Jozuego jako pasterza Izraela, wyprowadzającego stado i wprowadzającego je, w taki sam sposób, jak Jezus jest „Prawdziwym Pasterzem” stada, prowadzącym swoje stado wąską ścieżką, która wiedzie do Życia.
9. Czyniąc to, Jozue „poszedł całkowicie za Panem”, tak jak miał to zrobić Jezus wiele stuleci później, będąc jednym ze swoim Ojcem.
10. W Księdze Liczb, w rozdziale 34, Jozue rozdziela dziedzictwo wiernych, dokładnie tak jak robi to Jezus (Kol 1,11-12, Pwt 1,38, 31,23), a w Księdze Powtórzonego Prawa 34,9 widzimy Jozuego pełnego ducha mądrości, Jezusowi natomiast Bóg udzielił Ducha ponad wszelką miarę (J 3,34).
11. W Księdze Jozuego 4,4, Jozue wyznacza 12 starszych, a Jezus miał dwunastu uczniów, lecz my wypatrujemy końca czasu, gdy dwudziestu czterech starszych pochyli się przed tronem, Żyd i poganin zjednoczeni w błogosławieństwie i oddawaniu czci w przyszłym wieku (Ap 19,4).
12. Tak jak Bóg wywyższył Jozuego w oczach całego Izraela (Joz 4,14), tak też o Jezusie Bóg powiedział: „To jest mój Syn umiłowany, w którym mam upodobanie, jego słuchajcie!” (Mt 17,5).
13. W zdumiewającej demonstracji Boskiej mocy Jozue nakazał słońcu i księżycowi, by stanęły w miejscu (Joz 10,12), a one posłuchały, natomiast gdy Syn Boży wyzionał ducha na Golgocie, „od godziny szóstej mrok ogarnął całą ziemię, aż do godziny dziewiątej”. I tak jak czytamy w Joz 11,15, że Jozue niczego nie zaniedbywał z tego, co Bóg nakazał Mojżeszowi, tak też czytamy o Jezusie, że osiągnął wszystko, czego wymagał od niego Bóg (J 17,4).

Możemy więc tylko zdumiewać się nad zależnościami i zawłościami Słowa Bożego, i modlić się „O tak, przyjdź Panie Jezu”.

Peter Hale